

tede til Danmark i den Tid, der her er Tale om. Meningen og Hensigten dermed har jo været at undgaa. at Personer, som f. Eks. have tilbragt deres hele Liv i Amerika, komme hjem og straks melde sig ind i Forsørgelsen og saa denne Begunstigelse, uden at man paa nogen som helst Maade kan kontrollere, hvad der var Grund til, at de være komne i Træng, eller om det f. Eks. er Mennesker, der i fremmede Stater have lidt streng Straf. Derfor har man anset en saadan Bestemmelse for at være nødvendig, naar man skulde være retfærdig. At der saa kan gives Tilfælde, hvor en Mand af guldige Grunde har tilbragt en kortere Tid i Udlandet og derved udelukkes fra denne Lovs Begunstigelser, kan ikke nægtes, men det er ikke nok ved enhver Lovbestemmelse at kunne frembringe Eksempler paa Tilfælde, som ikke ere fuldt tilfredsstillende. De Herrer have ikke dermed godtgjort, at en Regel som denne kan undværes. En saadan fast Regel maa til, selv om der kan forekomme enkelte Tilfælde hvor den virker ubillig. Derfor tror jeg ikke, det vilde være rigtigt, om man ophævede denne Bestemmelse, idet jeg er overbevist om, at alle ville erende, at der vilde kunne komme mange Personer hjem og mude godt af denne Lov, som paa ingen Maade burde det, naar der samtidig er mange Mennesker her i Landet, som vi maa lade være udenfor den. Den anden Bestemmelse, jeg anser for Hovedbestemmelsen i Lovforslaget, og som er bygget paa det, der efter Benschers Forslag blev vedtaget ved anden Behandling af Fattigloven, har man jo ogsaa været inde paa. Den første ærede Taler sagde: Prøv at gøre de 10 Aar til 5! Derom kan jeg ikke sige andet, end at det er prøvet, og det er meget vidtløftig og omhyggelig prøvet, men at de 10 Aar selvfølgelig er det Kompromis, om hvilket man kan antage, at det er det bedste, som i den Henseende kan vinde Bifald hos de andre Faktorer, og det ganske vist hos mange ikke uden store Betænkeligheder. Thi naar de Herrer nu have taget saa haardt fat paa denne Bestemmelse, maa jeg dog bede dem om et Øjeblik at sætte sig ind i den Tankegang, der fra den modsatte Side maa gøre sig gældende. Fra den anden Side har det været fremhævet ikke alene fra Højres, men ogsaa, som den første ærede Taler mindede om, fra Benschers Side, at Princippet for Løsningen af en saadan Sag burde være: Hjælp til Selvhjælp. I alt Fald er det en Sætning, som udenfor Højre har været omtrent fastslaaet, og nu er man allerede kommen saa vidt, at man kun fordrer, at en Mand ikke i de sidste 10 Aar

skal have modtaget Fattighjælp. Derfor nogen for et Aar siden vilde have foreslaaet det, tør jeg indestaa for, at det er noget, man ikke havde tænkt sig Muligheden af at kunne gennemføre, hverken overfor eller hos Regeringen og maaste næppe en Gang her, hvor jeg dog mener, at Højre bør indtage en mæglende Stilling overfor de andre Faktorer. For saa vidt altsaa tør jeg sige, at den ærede Ordfører paa dette Punkt har opnået noget meget betydeligt. Man vil ogsaa have laaet Mærke til mine Udtalelser under 2den Behandling om det Forslag, som Højre havde stillet, og man maa da huske paa, hvorledes Sagen har udviklet sig. Regeringen sagde i Lovforslaget: De maa aldeles ikke have faaet Fattighjælp under nogen som helst Form, og de skulle endda have været Medlemmer af en Snaefasse i de sidste 10 Aar. Højre gik den Gang til at sige, at vedkommende maatte endda have faaet Fattighjælp, men den skulde være revideret for over 5 Aar siden, og nu kommer den ærede Ordfører og har sat igennem paa en Maade, saa han har Haab om at gennemføre det, at nu fordrer der kun denne Betingelse om, at han ikke i de sidste 10 Aar har faaet Fattighjælp. Det er en ren Illusion, at denne Bestemmelse skulde lægge særlig mange Hindringer i Vejen. Det er ganske rigtigt, som den ærede Ordfører har sagt, at Alderen fra det 50de til det 60de Aar er den Periode i den arbejdende Klasse's Liv, hvor en Mand maaste er mindst udsat for at falde det offentlige til Byrde. Der kan jo heller ikke være Tvivl om, at hele den, jeg kan gerne sige, storartede Velgørenhed, som har udviklet sig her til Lands, vil sætte det som sit Formaal at komme de Folk til Hjælp i den Tid, saaledes at de ikke paa Grund af en midlertidig Træng skulle miste, jeg kan godt sige, denne Lovs Betsignelser. Det er jeg overbevist om, og man kan være ganske sikker paa, at der ikke i Fremtiden bliver saa grumme mange, som blive udelukkede. Men jeg vil sige til den anden Side, som selvfølgelig vil gøre gældende, at det ikke er Hjælp til Selvhjælp — jeg vil sige, at jeg for mit Vedkommende betragter dette som tilstrækkeligt. Thi jeg tror ikke, at de i den store fattige Klasse ville naa dette Resultat, uden at Manden virkelig maa siges at have gjort noget for at hjælpe sig selv. Han vil have haft Øje for, at hvis han undgaar det offentlige i de 10 Aar, naar han det, som Loven byder ham. Derfor mener jeg for mit Vedkommende, at det i Virkeligheden er en Hjælp til Selvhjælp, og at det efter Omstændighederne er det højeste, man maa forlange af